

27. 7. 2021

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Zákon o hromadném řízení: hromadné žaloby nově a lépe?

Hromadná žaloba umožňuje uplatnit obdobné, často bagatelní, nároky jednotlivců v rámci jednoho řízení. Představuje tak významný nástroj kolektivní ochrany práv, který může pomoci vyvážit nepoměr sil a posílit slabší stranu. Na straně žalobců jsou zpravidla velké korporace a na straně žalovaných jejich poškození zákazníci. Může ale znamenat i výhodný způsob řešení dané situace pro žalované, který jim ušetří náklady, jež by museli vynaložit v případě množství samostatných řízení.

Co jsou hromadné žaloby?

Hromadné žaloby jsou zavedeným institutem zejména ve Spojených státech a dalších zemích *common law*, stále častěji jsou však zakotvovány i do právních řádů v zemích kontinentálního typu právní kultury. Evropská unie v posledních letech v tomto směru rovněž vydala celou řadu dokumentů, z nichž nejvýznamnějším je návrh směrnice o zástupných žalobách na ochranu kolektivních zájmů spotřebitelů.^[1] Jak patrně z jeho názvu, návrh se nicméně omezuje pouze na oblast ochrany spotřebitele.

Návrh zákona o hromadném řízení, který je aktuálně projednáván Poslaneckou sněmovnou, je výsledkem dlouholetých diskuzí nad potřebou přijmout komplexní úpravu kolektivní ochrany práv v ČR obdobně, jako k tomu přistoupili v dalších evropských zemích. Český právní řád doposud obsahoval pouze určité fragmenty kolektivní ochrany práv, které byly zakotveny především v ustanoveních § 83 a § 159a občanského soudního řádu. Navrhovaná úprava proto představuje zásadní průlom v této oblasti.

Přestože se na potřebě přijmout komplexní úpravu kolektivní ochrany práv shodovala většina laické i odborné veřejnosti, původní návrh zákona o hromadných žalobách^[2] byl z hlediska své formy i obsahu v podobě, v níž byl uveřejněn v březnu 2019, velice kontroverzní a již ve fázi připomínkového řízení vyvolal vlnu ostré kritiky, jež nakonec vedla k jeho kompletnímu přepracování, včetně změny názvu.

Hlavním smyslem tohoto článku je poukázat na skutečnost, že zakotvení kolektivní ochrany práv je z hlediska společenské poptávky správným krokem, nicméně způsob jeho provedení je značně problematický. Článek si klade za cíl porovnat vybrané klíčové body aktuálně projednávané verze zákona o hromadném řízení s původním – vysoce kontroverzním – návrhem zákona o hromadných žalobách. Výsledkem dané komparace by mělo být konstatování, zda se v rámci přepracované verze podařilo odstranit nejkritizovanější aspekty a potenciálně eliminovat i největší rizika plynoucí z navrhované úpravy.

Věcná působnost

V přepracované verzi zákona o hromadném řízení, předložené Ministerstvem spravedlnosti v prosinci 2019, byla ponechána velmi široká věcná působnost. Ustanovení § 7 odst. 1 této verze návrhu zákona ponechávalo možnost podávat hromadné žaloby pro všechny soukromoprávní spory, vyjma případů uvedených ve druhém odstavci daného ustanovení.^[3]

Návrh zákona o hromadném řízení následně na začátku roku 2020 doznal další podstatné koncepční změny.[4] Ustanovení § 7 bylo změněno tak, že se věcná působnost zákona omezila pouze na spotřebitelské spory obdobně, jako je tomu v případě chystané celoevropské úpravy. Z rozsahu nároků, které mají být vymahatelné v rámci hromadného řízení, tak např. zcela „vypadly“ pracovněprávní a nekalosoutěžní nároky či nároky týkající se ochrany životního prostředí. Zákonodárce přitom v důvodové zprávě nicméně explicitně deklaruje, že do budoucna počítá s možným rozšířením věcné působnosti i na jiné části společenského života.[5]

Omezení věcné působnosti v rámci přepracovaného návrhu zákona pouze na spotřebitelské spory je odbornou právníkou veřejností hodnoceno vesměs pozitivně. Předseda Krajského soudu v Plzni se např. vyjádřil v tom smyslu, že zúžení hromadných žalob jen na spotřebitelské spory vítá, a je-li takový institut považován za nezbytný, je vhodné ověřit jeho fungování nejprve v zúženém segmentu právního řádu.[6]

Dle názoru některých odborníků je zúžení věcné působnosti návrhu zákona naopak spíše ke škodě, neboť pro ně představuje zásadní nevyužití potenciálu hromadných žalob. Svůj argument demonstrují na aktuálním dění kolem pandemie COVID-19, jež podle nich ukazuje, že je dobré mít procesní prostředek na řešení velkého množství skutkově či právně shodných či obdobných nároků, a to nejen v oblasti spotřebitelského práva. Naproti tomu navrhované omezení věcné působnosti pouze na spotřebitelské spory povede dle jejich názoru k posílení robustnosti spotřebitelského práva.[7]

V neposlední řadě je namístě uvést, že paralelně vznikající směrnice o zástupných žalobách na ochranu kolektivních zájmů spotřebitelů se rovněž omezuje pouze na spotřebitelské spory. Tuto bude muset následně Česká republika transponovat do právního řádu. Přestože zákonodárce při přípravě aktuálně projednávané verze návrhu zákona bral v potaz existenci připravované směrnice,[8] lze vnímat jako nekonceptní přijímat návrh zákona o hromadném řízení dříve, než bude známo definitivní znění chystané evropské úpravy.

Forma řízení (opt-in versus opt-out)

Návrh zákona o hromadném řízení upřednostňuje tzv. přihlašovací řízení (princip *opt-in*)[9] nad řízením odhlašovacím (princip *opt-out*).[10] To vyplývá již ze samotné systematiky návrhu zákona. Přihlašovací řízení je v rámci přepracované verze návrhu vždy řazeno na prvním místě před řízením odhlašovacím.

Na druhou stranu je nutné si uvědomit, že princip *opt-out*, který, jak lze argumentovat, je v rozporu s právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tj. „práva patří bdělým“, nebyl ze zákona zcela odstraněn. Článek 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod přitom stanoví, že „každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“[11] Jedná se tak o aktivní právo každého, nikoliv o jeho ex offio přiznání,[12] jež princip *opt-out* představuje.

Deklarovaným důvodem pro ponechání odhlašovacího řízení v zákonem stanovených případech je tzv. racionální apatie žalobce. O racionální apatii se hovoří v případě, kdy je nárok na straně poškozeného subjektu tak bagatelní, že se tento subjekt z (racionálních) důvodů, především časových a finančních, rozhodne soudní řízení vůbec nezahajovat.[13]

Racionální apatie bude však na straně žalobců jen stěží tak zásadní, aby nebyli schopni vyhodnotit, zda pro ně bude nebo nebude uplatnění nároku přínosné. Dle mého názoru není proto nezbytně nutné vedle principu *opt-in* zakotvit v nové právní úpravě i princip *opt-out*, když přihlašovací řízení zasahuje do procesních práv na straně žalobců podstatně méně.

V této souvislosti lze alespoň kvitovat, že návrh zákona o hromadném řízení, na rozdíl od původního návrhu zákona o hromadných žalobách, připouští odhlašovací řízení pouze v zákonem úzce vymezených případech. Jednu z podmínek představuje nutnost obstarat si písemný souhlas alespoň 100 členů skupiny (nejde-li o tzv. spotřebitelskou neziskovou organizaci),[\[14\]](#) namísto pouhého jednoho člena skupiny, jak požadoval původní návrh, a to bez ohledu na to, zda se jednalo o přihlašovací nebo odhlašovací řízení.

Současně došlo ke snížení hranice, od níž je možné vést přihlašovací řízení, a to z původních 10.000,- Kč nejprve na 5.000,- Kč a následně dokonce na 3.000,- Kč u jednoho člena skupiny.[\[15\]](#) Vzhledem k tomu, že je však dané ustanovení formulováno jako vyvratitelná domněnka, hranice není stanovena zcela pevně a může se v konkrétních případech lišit. Je-li hlavním důvodem zákonodárce pro ponechání principu *opt-out* v navrhované úpravě racionální apatie žalobců, jeví se však částka ve výši 3.000,- Kč stále jako nepřiměřeně vysoká.

Subjekty hromadného řízení

Jeden z nejzásadnějších rozdílů mezi původní a aktuálně projednávanou verzí návrhu zákona představuje odstranění monopolu správce skupiny k zahájení odhlašovacího hromadného řízení. Žalobu jak v případě přihlašovacího, tak i v případě odhlašovacího řízení, může podat kterýkoliv člen skupiny, případně nezisková osoba.[\[16\]](#)

Přepracovaná verze zákona rovněž upouští od tzv. investorského principu, žalobcem již nebude moci být komerční subjekt.[\[17\]](#) Dle předchozích znění mohl být návrh na zahájení přihlašovacího i odhlašovacího řízení podán správcem skupiny, jíž byla osoba s akreditací udělenou Ministerstvem spravedlnosti. S investorským principem byla zároveň spojena především kritika podílové odměny z hodnoty přisouzeného plnění v případě úspěchu ve věci (tzv. *contingency fees*) a vzniku výnosného „byznysu“ třetích osob profitujících na podávání hromadných žalob.[\[18\]](#)

Někteří naopak kritizují upuštění od investorského principu. Dle jejich názoru aktuální nastavení aktivně legitimovaných subjektů hromadného řízení znesnadní praktické fungování hromadných žalob. Schopnost a ochota členů skupiny a neziskových osob uplatnit sporný nárok v rámci hromadného řízení bude podle jejich názoru nižší, než by byla u ekonomicky motivovaných správců skupiny. Jedině ekonomický stimul komerčního subjektu může totiž dle nich překonat *racionální apatii* a zajistit efektivní vedení hromadného řízení.[\[19\]](#)

Ani současné vymezení subjektů hromadného řízení navíc není zcela prosto rizik. Panují obavy, že institut hromadné žaloby bude zneužit jako nástroj likvidace konkurence prostřednictvím uměle vytvořených neziskových osob jakožto „zájmových subjektů“.[\[20\]](#) Proti uvedenému nemůže obstát ani argumentace podmínkou předchozího působení po dobu alespoň dvou let.[\[21\]](#) Vzhledem ke skutečnosti, že se počítá s účinností zákona nejdříve v roce 2022, lze si představit, že účelově vytvořené neziskové osoby vzniknou již nyní a v době účinnosti zákona budou danou podmínku splňovat.

Zpřístupnění dokumentů

Žalobce se může ocitnout v situaci, kdy existuje velká skupina poškozených, s nimiž není v kontaktu, většinu z nich nezná, a nemá ani dostatek důkazních prostředků k prokázání svých tvrzení. Taková situace může nastat zpravidla u odhlašovacího hromadného řízení. Aby mohl žalobce takové skupině poškozených pomoci, poskytuje mu zákonodárce jako nástroj institut zpřístupnění dokumentů (tzv.

discovery nebo *disclosure*).

Zpřístupnění dokumentů není pro české právní prostředí neznámé, neboť obdobná úprava je již od roku 2017 zakotvena v zákoně o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže. Navrhovat jej může jak strana žalující, tak i strana žalovaná.[22] I přesto, že nelze než předpokládat, že bude institut využíván (a pravděpodobně též zneužíván) především stranou žalující, může posloužit i žalovanému, a to například v případě, pojme-li podezření na zneužití práva ze strany žalobce.

Původně široké pojetí zpřístupnění dokumentů v návrhu zákona o hromadných žalobách, vyčleněné do samostatného řízení, bylo nicméně v rámci návrhu zákona o hromadném řízení omezeno pouze na případy, kdy je žalobcem nezisková osoba nebo kdy se jedná o odhlašovací řízení.

Z návrhu zákona byla rovněž vypuštěna drakonická pokuta, kterou bylo možné uložit žalovanému v případě nesplnění povinnosti zveřejnit dokumenty. Podle původního návrhu zákona o hromadných žalobách hrozilo žalovanému za nesplnění uložené povinnosti zpřístupnit dokumenty uložení pokuty až do výše 10.000.000,- Kč nebo 1 % z čistého obratu dosaženého za poslední ukončené účetní období.[23] Přepracovaná verze návrhu zákona o hromadném řízení umožňuje v takových případech ukládat pouze pořádkové pokuty ve smyslu § 53 občanského soudního řádu, jejichž maximální výše činí 50.000,- Kč.[24]

Především však došlo k odstranění silně kritizovaného ustanovení návrhu zákona o hromadných žalobách, dle něhož bylo možné podat návrh na zpřístupnění dokumentů i před zahájením samotného hromadného řízení.[25] Žalující strana tudíž nebude moci zneužít zpřístupněné dokumenty k určení potenciálních členů skupiny a její samotné existence. Omezí se tím rovněž riziko podávání šikanózních hromadných žalob, jejichž jediným smyslem by bylo zneužití v rámci konkurenčního boje.

Ponechána byla naopak nakonec navrhovaná výše jistoty na náhradu újmy, která může vzniknout porušením povinností v souvislosti s řízením o zpřístupnění dokumentů, a to 50.000,- Kč.[26] Tato jistota se vzhledem k charakteru informací a důsledkům plynoucím z jejich možného zneužití jeví jako zcela nedostatečná a marginální. Na druhou stranu je v ustanovení § 124 odst. 2 návrhu zákona o hromadném řízení soudu dána diskrece rozhodnout s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu o částce vyšší (tzv. doplatek jistoty). Obdobná úprava byla zakotvena i v ustanovení § 154 odst. 2 původního návrhu zákona o hromadných žalobách.

Institut zpřístupnění dokumentů je z mého pohledu obecně velmi problematický, neboť může vést k výraznému zásahu do práv žalované strany i třetích osob. Možnost využití institutu zpřístupnění dokumentů k tzv. lovení důkazů se shora uvedenými změnami v rámci přepracování návrhu zákona sice nepochybně snížila, nadále však není vyloučena. Rizika spojená se zakotvením předmětného institutu v jeho současné podobě, jakými jsou mimo jiné zneužití ze strany některých aktivistů či konkurence, tak nejsou zcela eliminována.

Odměna žalobce

V návrhu zákona o hromadném řízení byl přes ostrou kritiku ponechán institut podílové odměny vázané na výsledek ve věci (tzv. contingency fees). V původním návrhu zákona o hromadných žalobách žalobci náležela odměna ve výši 20 až 30 % z přisouzeného plnění,[27] v aktuálně projednávané verzi došlo k modifikaci maximální možné výše odměny na 25 %.[28]

Významnější je však doplnění moderačního práva soudu ve vztahu k přiměřenosti odměny náležející

žalobci: „Má-li soud za to, že výše odměny navržená žalobcem zjevně neodpovídá očekávané složitosti nebo délce přihlašovacího hromadného řízení, může ji v usnesení o přípustnosti přihlašovacího hromadné žaloby přiměřeně snížit.“ [29]

Moderační právo soudu je časově zakotveno již v rámci *certifikační fáze*, což je důležité zejména z hlediska právní jistoty členů skupiny, jejichž nároky se sníží o žalobci přiznanou odměnu. [30] Uplatnění moderačního práva soudu v rámci *certifikační fáze* je ale na druhou stranu problematické proto, že rozhodování o výši odměny na základě kritérií očekávané složitosti nebo délky hromadného řízení může být v této ranné fázi řízení velice obtížné, či dokonce nemožné. Předmětné skutečnosti totiž nemusí být v dané chvíli známy, a často se tak bude jednat o arbitrární rozhodnutí soudu, které je zároveň pro strany sporu velmi významné. [31]

Bez ohledu na popsany posun v rámci přepracovaného návrhu zákona, který lze hodnotit vesměs pozitivně, dle mého názoru platí, že jakákoliv motivace ziskem je v rámci českého právního řádu i kontinentálního typu právní kultury, založených na zásadě náhrady nákladů sporného řízení podle úspěchu ve věci, zcela nepřijatelná. Účelem soudního řízení má být ochrana subjektivních práv, a nikoliv dosažení zisku. Rovněž není akceptovatelné jakékoliv krácení přisouzeného plnění členů skupiny o odměnu žalobce, tím spíše pak v případě, kdy může tato odměna dosahovat až jedné čtvrtiny vysouzené částky.

Pojistky proti zneužití

Právní komparace pojistek proti zneužití se do značné míry prolíná se všemi ostatními výše porovnávanými aspekty obou návrhů, jakými jsou působnost zákona, vymezení subjektů hromadného řízení, podmínek řízení a další, neboť tyto pojistky prostupují celým zákonem. Závěrem si proto dovoluji vyzdvihnout pouze jednu z pojistek proti zneužití, absentující v obou verzích návrhu zákona, a tou jsou finanční nároky kladené zákonem a prováděcími předpisy na stranu žalující.

Správné nastavení finančních nároků může odradit žalobce od podávání šikanózních žalob, žalob majících za jediný smysl poškodit konkurenci, jakož i žalob, které jsou zjevně nedůvodné. Zároveň slouží k prokázání platební schopnosti žalující strany. Primárně se jedná o soudní poplatek a složení jistoty na náhradu újmy.

V přepracované verzi návrhu zákona přetrvává možnost náhrady újmy pouze v důsledku porušení povinností v hromadném řízení [32] nebo v souvislosti s institutem zpřístupnění dokumentů. [33] Újma může nicméně vzniknout žalovanému už jen tím, že bude zahájeno a vedeno hromadné řízení, které se ukáže jako zcela bezdůvodné (žaloba bude zamítnuta, ale škoda žalovanému vznikla již např. v důsledku poškození dobrého jména). [34] Dle mého názoru by proto bylo vhodné, aby byl návrh zákona o hromadném řízení doplněn o institut reparační náhrady žalovanému v případě neoprávněnosti sporu.

Závěr

Dle velké části odborné právnícké veřejnosti je zapotřebí k zakotvení hromadných žalob v českém právním řádu přistupovat s obezřetností, zdrženlivostí a spíše konzervativně. [35] Toho se dle mého názoru zákonodárce při přípravě původního znění návrhu zákona o hromadných žalobách nadržel. Zákon o hromadných žalobách, byl-li by přijat v původně navrhované podobě, znamenal by revoluci v oblasti procesního práva s dalekosáhlými důsledky jak pro potenciální subjekty na straně žalované (především podnikatele), tak i pro subjekty na straně žalující (zejména spotřebitele). Aktuální podoba

návrhu zákona o hromadném řízení již představuje mnohem menší zásah do odvětví procesního práva, nicméně některé problematické aspekty přetrvávají.

JUDr. PhDr. Kristýna Poche

Greats.

[Greats advokáti, s.r.o.](#)

Salvátorská 931/8
110 00, Praha 1

e-mail: law@greats.cz

Pozn.: Článek představuje zkrácenou verzi rigorózní práce autorky, jež je dostupná >>> [zde](#).

[1] EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA. Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o zástupných žalobách na ochranu kolektivních zájmů spotřebitelů a o zrušení směrnice 2009/22/ES ze dne 11. 4. 2018 [online]. [cit. 16. 6. 2019]. Dostupné >>> [zde](#).

[2] Jedná se o původní název navrhované legislativy, která je aktuálně projednávána pod názvem zákon o hromadném řízení.

[3] Dle ustanovení § 7 odst. 2 návrhu zákona o hromadném řízení (verze předložené v prosinci 2019) se jednalo o právní věci podle zákona upravujícího zvláštní řízení soudní, tj. typicky věci, ve kterých nelze uzavřít smír, dále právní věci podle zákona o veřejných rejstřících, spory o právo na dorovnání protiplnění nebo na náhradu újmy podle zákona o obchodních korporacích, zákona o přeměnách a zákona o nabídkách převzetí, je-li rozhodnutí soudu co do základu závazné i vůči ostatním oprávněným osobám, a spory o právo na náhradu újmy způsobené při výkonu veřejné moci.

[4] PASEKOVÁ, Eva. Hromadné žaloby mají nově dopadat jen na spotřebitelské spory, prosadila ČSSD. Česká justice [online]. 24. 1. 2020 [cit. 28. 6. 2020]. Dostupné >>> [zde](#).

[5] VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY. Důvodová zpráva k návrhu zákona o hromadných žalobách [online]. [cit. 29. 4. 2019]. Dostupné >>> [zde](#), str. 79

[6] PASEKOVÁ, Eva. Hromadné žaloby mají nově dopadat jen na spotřebitelské spory, prosadila ČSSD.

[7] HOKR, Tomáš a MUNZAR, Tomáš. O hromadných žalobách: Proč (ne)chtít zavést hromadné žaloby (I. díl série). e-pravo.cz [online]. 30. 4. 2020 [cit. 10. 7. 2020]. Dostupný >>> [zde](#).

[8] Srov. např. str. 93 důvodové zprávy k návrhu zákona o hromadném řízení.

[9] Princip označovaný jako opt-in (ve smyslu „OPT to be INcluded“) znamená, že prvotní iniciativa, tj. rozhodnutí být do něčeho zapojen či zařazen, je na straně člena skupiny.

[10] Opačným principem k principu opt-in je princip opt-out (ve smyslu „OPT to get OUT“), podle něhož je člen skupiny automaticky zahrnut do řízení a má pouze následně možnost být z něj z vlastní iniciativy vyřazen.

[11] ČESKÁ REPUBLIKA. Listina základních práv a svobod. In Sbíрка zákonů, Česká republika. 1992, roč. 1993, částka 1, usnesení předsednictva České národní rady č. 2, str. 22. Dostupný >>> [zde](#).

[12] GBELEC ONDŘEJ. Připomínky SP ČR k návrhu zákona o hromadných žalobách (verze pro jednání LRV). Oficiální webové stránky Svazu průmyslu a obchodu České republiky [online]. 5. 9. 2019 [cit. 28. 6. 2020]. Dostupné >>> [zde](#).

[13] KESKE, Sonja, RENDA, Andrea a VAN DEN BERGH, Roger. Financing and group litigation. In TUIL, Mark a VISSCHER, Louis. New trends in financing civil litigation in Europe: a legal, empirical, and economic analysis. Northampton, Mass: Edward Elgar, 2010. New horizons in law and economics. ISBN 9781848446854, str. 59.

[14] Srov. ustanovení § 19 návrhu zákona o hromadném řízení.

[15] Srov. ustanovení § 34 odst. 3 návrhu zákona o hromadném řízení.

[16] MIKLÍKOVÁ, Eliška a VODIČKOVÁ, Martina. Návrh zákona o hromadných žalobách - druhý (úspěšnější) pokus? e-pravo.cz [online]. 10. 8. 2020 [cit. 29. 6. 2020]. Dostupné >>> [zde](#).

[17] SAIDAMOVÁ, Suzan. Zákon o hromadných žalobách po prudké kritice opět přepracován. e-pravo.cz [online]. 7. 2. 2020 [cit. 29. 6. 2020]. Dostupné >>> [zde](#).

[18] TREUTLEROVÁ, Hana. Hromadné žaloby opět jinak. Právní prostor [online]. 10. 12. 2019 [cit. 29. 6. 2020]. Dostupné >>> [zde](#).

[19] HOKR, Tomáš a MUNZAR, Tomáš. O hromadných žalobách: Proč (ne)chtít zavést hromadné žaloby (I. díl série).

[20] OTTO, Pavel. Hromadné žaloby budou byznysem pro soukromé společnosti, tvrdí kritici. Ministerstvo to odmítá. E15.cz [online]. 5. 9. 2019 [cit. 29. 6. 2020]. Dostupné >>> [zde](#).

[21] Srov. ustanovení § 13 odst. 1 písm. e) návrhu zákona o hromadném řízení.

- [22] V ustanovení § 86 a 117 návrhu zákona o hromadném řízení se uvádí „na návrh kteréhokoliv z účastníků“, v ustanoveních souvisejících se pak hovoří o „navrhovateli“.
- [23] Srov. ustanovení § 158 odst. 1 návrhu zákona o hromadných žalobách.
- [24] Srov. ustanovení § 123 odst. 2 návrhu zákona o hromadném řízení.
- [25] Srov. ustanovení § 143 odst. 3 návrhu zákona o hromadných žalobách.
- [26] V průběhu přepracování návrhu zákona došlo k dočasnému navýšení jistoty z 50.000,- Kč na 100.000,- Kč (viz např. MIKLÍKOVÁ, Eliška a VODIČKOVÁ, Martina. Návrh zákona o hromadných žalobách – druhý (úspěšnější) pokus?). V rámci aktuální verze se však zákonodárce opět přiklonil k částce ve výši 50.000,- Kč s možností jejího navýšení z rozhodnutí soudu.
- [27] Srov. ustanovení § 99 odst. 1 návrhu zákona o hromadných žalobách.
- [28] Srov. ustanovení § 97 odst. 1 návrhu zákona o hromadném řízení.
- [29] Srov. ustanovení § 97 odst. 1 návrhu zákona o hromadném řízení.
- [30] VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY. Důvodová zpráva k návrhu zákona o hromadném řízení, str. 169.
- [31] GBELEC ONDŘEJ. Přípomínky SP ČR k návrhu zákona o hromadných žalobách (verze pro jednání LRV).
- [32] Srov. ustanovení § 93 návrhu zákona o hromadném řízení.
- [33] Srov. ustanovení § 124 a násl. návrhu zákona o hromadném řízení.
- [34] GBELEC ONDŘEJ. Přípomínky SP ČR k návrhu zákona o hromadných žalobách (verze pro jednání LRV).
- [35] Srov. např. WINTEROVÁ, Alena. Poznámky k vybraným aspektům hromadné žaloby, str. 22. a ŠVEŘEPOVÁ, Kateřina. Fenomén hromadné žaloby jako projev proměny vnímání role práva v moderní společnosti, str. 19.

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [AI omnibus](#)